

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 275/2014-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. júna 2014 predbežne prerokoval sťažnosť A. Š., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 ECdo 214/2013 z 28. januára 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť A. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2014 doručená sťažnosť A. Š. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 ECdo 214/2013 z 28. januára 2014 (ďalej len „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že pred Okresným súdom Prešov (ďalej len „okresný súd“) prebieha exekučné konanie vedené pod sp. zn. 2 Er 311/2009 vo veci oprávnenej – sťažovateľky proti povinnému J. R. (ďalej len „povinný“) o vymoženie povinnosti vydať kľúče od bytu. Uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoE 8/2010, 9 CoE 21/2010 z 15. júna 2010 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) bolo potvrdené uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 Er 311/2009 zo 4. februára 2010.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu odmietnuté ako oneskorene podané, keďže uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 7. júla 2010 (keď bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľky JUDr. Dáši Komkovej ako poslednej v poradí), pričom dovolanie sťažovateľky bolo odovzdané na poštovú prepravu až 16. augusta 2010, teda po uplynutí zákonnej jednomesačnej lehoty.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že pri nahliadnutí do spisu okresného súdu sp. zn. 2 Er 311/2009 zistila, že uznesenie krajského súdu bolo okresným súdom doručované na adresu advokátskej kancelárie JUDr. Dáši Komkovej – právnej zástupkyne sťažovateľky, ale podpis na doručenke o prevzatí zásielky nepatrí právnej zástupkyňi, a teda doručovanie zásielky nebolo uskutočnené v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) o doručovaní do vlastných rúk. Podpis na doručenke patrí v tom čase advokátskemu koncipientovi advokátky F. K. O uvedenej skutočnosti sa právna zástupkyňa sťažovateľky dozvedela až pri štúdiu spisu okresného súdu porovnaním podpisov na doručenke. Najvyšší súd túto skutočnosť pri prerokúvaní dovolania podľa sťažovateľky vôbec neskúmal, zisťoval len dodržanie lehoty na podanie dovolania.

Podľa názoru sťažovateľky postup súdu pri doručovaní písomností určených do vlastných rúk upravený v § 47 ods. 2 OSP v jej prípade nebol dodržaný, keďže v čase doručovania uznesenia krajského súdu sa právna zástupkyňa sťažovateľky nezdržovala na adrese advokátskej kancelárie z dôvodu pobytu na zahraničnej dovolenke, a teda predmetné uznesenie nemohla prevziať.

Podaným dovolaním sa sťažovateľka domáhala preskúmania postupu okresného súdu a krajského súdu, ktoré v exekučnom konaní o vydanie kľúčov od bytu proti povinnému započítali trovy právneho zastúpenia v sume 487,25 € voči pohľadávke povinného ako prenajímateľa v celkovej výške 574,54 €, ktorá vznikla na základe uznania jej záväzku spočívajúceho v dlžnom nájomnom a úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu. Uvedeným postupom bola sťažovateľke podľa jej názoru odňatá možnosť konať pred súdom.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom rozhodol, že základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením najvyššieho súdu bolo porušené, zrušil predmetné uznesenie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne

neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v postavení oprávnenej v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 311/2009 proti povinnému o vymoženie povinnosti vydať kľúče od bytu. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 Er 311/2009 zo 4. februára 2010 vyhovel námietkam povinného podaným proti exekúcii v časti trov konania v sume 487,25 €, v prevyšujúcej časti jeho námietky i návrh na odklad exekúcie zamietol a vyhovel aj jeho námietkam proti trovám exekúcie. Uznesením sp. zn. 2 Er 311/2009 z 10. februára 2010 okresný súd povinnému uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za konanie o námietkach.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením sp. zn. 9 CoE 8/2010, 9 CoE 21/2010 z 15. júna 2010 potvrdil uznesenie okresného súdu zo 4. februára 2010 v časti výroku o vyhovení námietkam povinného, čo sa týka konania v sume 487,25 €, odmietol odvolanie sťažovateľky proti výroku o vyhovení námietkam povinného proti predbežným trovám exekúcie v sume 231,47 € a zrušil uznesenie okresného súdu z 10. februára 2010 o uložení povinnosti povinnému zaplatiť súdny poplatok za konanie o námietkach.

Proti uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne dovolanie, ktoré odôvodnila existenciou väd podľa § 237 písm. d), e) a f) OSP, ako aj existenciou inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a tiež tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol ako oneskorene podané a v relevantnej časti namietaného rozhodnutia uviedol:

„V preskúmvanej veci je z obsahu súdneho spisu, zrejmé, že dovolaním napadnuté rozhodnutie, t. j. uznesenie Krajského súdu v Prešove z 15. júna 2010, sp. zn. 9 CoE 8/2010, 9 CoE 21/2010, nadobudlo právoplatnosť 7. júla 2010 (v tento deň bolo rozhodnutie

doručené právnej zástupkyňi oprávnenej JUDr. Dáši Komkovej ako v poradí poslednej). Vzhľadom k tomu, že v danom prípade nebolo vydané opravné uznesenie a nepripadá teda do úvahy použitie ustanovenia § 240 ods. 1 (veta druhá) O. s. p., pripadol koniec jednomesačnej lehoty na podanie dovolania počítanej od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia na 7. august 2010. Tento deň bol sobota, preto došlo k posunutiu lehoty podľa § 57 ods. 2 (veta druhá) O. s. p. a posledným dňom na podanie dovolania bol 9. august 2010 (pondelok ako najbližší nasledujúci pracovný deň). Dovolanie oprávnenej však bolo podané poštou až 16. augusta 2010, teda zjavne po uplynutí zákonom stanovenej jednomesačnej lehoty.“

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ako už bolo konštatované, najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľky ako oneskorene podané s poukazom na § 218 ods. 1 písm. a) OSP v spojení

s § 243b ods. 5 OSP. Keďže uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 7. júla 2010 a sťažovateľka účinne podala dovolanie proti nemu až 16. augusta 2010, je ústavne akceptovateľný záver dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania proti uzneseniu krajského súdu z dôvodu jeho oneskoreného podania, pretože najvyšší súd vychádzal z relevantného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktoré primerane interpretoval a aplikoval na skutkový a právny stav v konaní. Ústavný súd tak nezistil relevantnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a namietaným uznesením najvyššieho súdu.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá už po jej predbežnom prerokovaní, bolo tiež bez právneho významu odkazovať sťažovateľku so žiadosťou o ustanovenie právneho zástupcu na príslušné Centrum právnej pomoci.

Nad rámec uvedeného ústavný súd konštatuje, že jedinou podstatnou námietkou sťažovateľky v sťažnosti bola nesprávna aplikácia ustanovení Občianskeho súdneho poriadku upravujúcich doručovanie do vlastných rúk najvyšším súdom. Podľa tvrdenia sťažovateľky zásielku určenú jej právnej zástupkyňi počas jej neprítomnosti prevzal advokátsky koncipient, čoho dôsledkom bolo zmeškanie zákonnej lehoty na podanie dovolania proti uzneseniu krajského súdu. Táto okolnosť nebola v namietanom uznesení najvyšším súdom zohľadnená. Z obsahu dovolania podaného sťažovateľkou proti uzneseniu krajského súdu, ako aj z odôvodnenia namietaného uznesenia vyplýva, že uvedenú argumentáciu sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v dovolacom konaní pred najvyšším súdom nepredniesla (hoci jej museli byť známe dôsledky zmeškania zákonom ustanovenej lehoty), a teda nebolo povinnosťou najvyššieho súdu skúmať z vlastnej iniciatívy, či osoba, ktorej patrí podpis na potvrdení o doručení uznesenia krajského súdu, bola oprávnená na jeho prevzatie. Vzhľadom na uvedené mohol ústavný súd

odmietnuť sťažnosť sťažovateľky aj z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Vo vzťahu k podstate argumentácie sťažovateľky ústavný súd ešte pripomína, že v zmysle § 48 ods. 5 OSP je advokátsky koncipient osoba oprávnená na prevzatie zásielky určenej advokátovi, pokiaľ bol poverený prijímaním zásielok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. júna 2014